

A kellemes, lágy szellő belekapott Laura fekete hajába, és arcába söpört néhány szálat. A fák fakuló lombjai szomorkásan bólogattak, az ágaik között átszűrődő napsugarak pedig aranyozott kis pontokként táncoltak a nő lábai előtt, ahogy a szél mozgatta a leveleket. Olyan tökéletesen melankolikus időjárás volt ez, hogy mást nem is tehetett az ember, minthogy kiül a Hyde Park egyik padjára, és lehuny szemmel hallgatja a külvilág zajait, miközben a természet kellemes, borzongató leheletével járja körbe az arcát. Laura is így tett. Egy olyan padot választott, ahonnan ráláthatott a férfi szemben álló rendelőjére. Néha várakozón bámulta az ismerős ablakokat, aztán csak lehunyta szemét, és hagyta, hogy teljen a végtelen idő. Tudta, hogy hamar érkezett, de végül nem bánta meg, mert látta, milyen csodálatos idő van, örült neki, hogy kissé magára maradhat és szótlánul elmélkedhet az utóbbi, viharos hónapok történésein. Eszébe jutott néhány félbehagyott kép, és ugyanennyi félbehagyott kapcsolat, remény, barátság, szerelem... Ahogy ez a szó átfutott agyán, dühös tiltakozással rázta meg fejét, és felpattantak smaragdzöld szemei. Mély sóhajtás tört fel mellkasából és gyorsan letörölt arcáról egy eltévedt könnycseppet.

Laura már messziről észrevette a férfit, figyelte járását, kedves mosolyát, mely arcán megjelent, mikor megpillantotta a nőt. Elegáns és férfias volt, mint mindig. Barna szövetnadrágot viselt, és egy makulátlan, fehér inget, drága zakóját hanyagul vállán támasztotta mutatóujjára biggyesztve. Arca most frissen borotvált, és lágy vonású volt, haja kissé megnőtt már, és most kezelhetetlenül csapongott a szélben.

– Elnézést, hogy megvárattam, még el kellett intéznem valamit – kezdte a férfi köszönés nélkül a magyarázkodást.

– Ne aggódjon, elszórakoztattam magam – Laura bágyadt, szomorkás mosollyal tekintett vissza a férfire. Lábaik felhúzza, törökülésben helyezkedett el a padon, háta kissé görnyedt volt, kezeit ölébe ejtette. Egy fekete, nyári blúzt viselt, mely szabadon hagyta vállait, melltartót nem hordott alatta. Szintén fekete színű, durva farmernadrágba burkolta formás lábait is.

– Innen épp rálátni a rendelőre – jegyezte meg félhangosan Damien.

– Tudom, épp ezért választottam ezt a helyet.

Damiennek büntudata támadt, amiért megváratta a nőt, látszott rajta, hogy valami nincs rendben, szomorú volt és zárkózott, valószínűleg több tíz perce itt ült és várta őt, hogy némi biztatást kapjon, és támaszra leljen.

– Szeretnék még egyszer elnézést kérni, igazán nem akartam... – Damien elhallgatott, mert a nő szelíden ajkai elé tartotta vékony, kecses ujjait.

– Ne magyarázkodjon! Meséljen valamit – kérte a nő, miközben tekintete elfordult, és a távolba révedt.

– Elhoztam a múltkori rajzát. Még nem is volt időnk kielemezni, pedig az lett volna a cél, hogy megtudjunk belőle néhány információt.

– Mit vár, mit tud majd meg egy rajzból? Azt vetek papírra, amit akarok, nem gondolja, hogy képes vagyok manipulálni azt, amit ön lát? Ebből élek... – Laura halk, egykedvű hangon szólalt meg, mintha csak maga elé, a levegőbe beszélne.

– Manipulálni szeretne? Ennek nem lenne értelme, Laura. Lássza be, hogy segítségre van szüksége, hát engedje, hogy segítsek magán!

– Ha segíteni szeretne, nem nekem kéne eljátszanom az orvos szerepét – Laura a férfi felé irányította lassan tekintetét, de még mindig a távolba merengőn, mintha elnézne mellette.

– Sajnálom... nézze... Laura, az a helyzet, hogy én nem vagyok terapeuta. Az egyetem már nagyon rég volt, alig van időm, hogy felfrissítsem az emlékezetem. Eddig egész más betegekkel volt dolgom – magyarázta őszintén a férfi.

– Semmi baj. Megértem – Laura tekintete végre megtört, lehajtotta fejét, és ölébe ejtett kezeit figyelte. Egyik tenyerén észrevett egy vöröses foltot. Gyorsan megpróbálta elrejteni, hogy a férfi ne lássa, és egy óvatlan pillanatban nadrágja szárába törölte.

– Szóval, elhoztam a képet. Nekem úgy tűnik, hogy sok mindent ki lehet olvasni belőle – a férfi sötétbarna bőrből készült kezításkájába nyúlt, és kissé gyűrött papírdarabot vett elő, közben folytatta – itt van mindjárt ez az érdekes, hármas kompozíció. Azt mondta, a két nő kiléte nem fontos, véleményem szerint mindkettő magát ábrázolja, csak nem akarta bevallani.

Laura látszólag érdeklődve figyelt, de még mindig az a lelassult, bágyadt hangulat uralkodott rajta. Fejével biccentett, jelezve, hogy nincs hozzáfűznivalója, a férfi folytathatja az elemzést.

– A férfi arcán ez a szenvedést jelképező kiáltás...– folytatta volna Damien, de a nő szavába vágott.

– Kéj... kéjesen kiált fel... – vetette közbe unott hangon.

– Ez most egy kicsit meglepett... Tulajdonképpen, mi volt a szándéka ezzel a rajzzal?

– Damien eddigi elképzelései, és a jól begyakorolt, aprólékos elemzés egy pillanat alatt füstbe ment, teljesen félreértelmezte a képet.

– Látja, mondtam, hogy képes vagyok azt láttatni mindenkivel, amit akarok – a nő határozott pillantást vetett Damienre, aki szemmel láthatóan zavarban volt.

– Mondja el, mire gondolt, miközben rajzolt! – a férfi kissé közelebb húzódott a padon.

– Arra gondoltam, milyen érdekes lehet, ahogy szex közben megfeszülnek az izmai, és a gyönyör pillanatában felkiált – a nő szemérmetlenül, és idegesítően egykedvű hangon mormolta a megdöbbentő szavakat, közben felsóhajtott, és lassan táskája után nyúlt, amit maga mellé tett a pad szélére.

– Maga... egész érdekes módon éli meg a testiséget. Ez... ez az egész olyan lehet önnek, mint egy rutinbevásárlás, igaz? – Damien kissé felháborodva kérdezte a nőt, úgy érezte, betörték a magánszférájába, és határtalanul arcátlannak és bizarnak gondolta, amiért ennyire könnyen veszi az ilyesmit. De talán a legjobban mégis az dühítette, ahogy a képet figyelte, hogy a nő pontosan elkapta azt a mozdulatot, arcának azt a rezdülését, amely tökéletesen élethű módon ábrázolja a férfit a kielégülés pillanatában. „Vajon hogyan lehet képes ilyen zseniális módon megrajzolni egy olyan arckifejezést, amit még nem is látott rajtam? Minden bizonnyal fantasztikus tehetség, mégis van benne valami visszataszító nyersség...” – elmélkedett magában Damien. De Laura úgy olvasott arcából és gondolataiból, akár egy nyitott könyvből. Fejét kissé oldalra billentette, kezét lassan a férfi combjára csúsztatta és halvány, álmatag mosollyal fürkészte a férfi arcát. Közben a szél ismét felerősödött, és úgy játszott a nő hajával, mintha láthatatlan kis kezek csavarnák a fekete tincseket, hatalmas, ébenfekete vihart kavarva a nő sápadt arca köré. Damient borzongás öntötte el. A nő furcsa, halvány, elcsigázott arca, testtartása, modora, szél tépte frizurája, üveges tekintete olyan földöntúli jelenséggé varázsolták Laurát, mintha egy álomkép ülne a férfi előtt. Szélsőséges érzések kavarogtak benne, nem tudta hova tenni a nőt, annyira szokatlan és művészi, ugyanakkor nyers és közvetlen volt, kiszámíthatatlan és veszélyes, de néha elesett és gyermeteg. Damien egy pillanatig arra gondolt, hogy Laura a tökéletes örült nőt testesíti meg. Mintapéldája egy klinikai esetnek. Ám ezt a gondolatot hamar elhessegette, helytelennek tartotta, ha valaki örültnek titulálja az embereket, vagy más, bántó megjegyzéssel illeti őket. Ezek beteg emberek. Csak épp nem tudóembóliában szenvednek, hanem elmebajban.

Szinte már nem is érzékelték az időt, hosszú percek telhettek el ebben a furcsa, rendellenes állapotban. Ekkor Laura hirtelen felpattant a padról, és hatalmasat ásított, közben nyújtózkodott egyet. Damien hátrahőkölt, úgy meglepődött a nő hirtelen mozdulatán. Már fogalma sem volt róla, hogy miről beszélgettek az előbb.

– A kép magát ábrázolja, a már említett pillanatban. A két nő alakja igazán lényegtelen, de minden esetre az egyik a múlt, a másik a jelen. A kések pedig elfojtott agressziót és ismétlődő lelki traumát sugallnak – hadarta szórakozottan a nő. Majd rágyújtott, és jóleső sóhajjal fújta ki tüdejéből a mérgező füstöt.

– Nos... szóhoz sem jutok. Hallgatott pszichológiát? – a férfi értetlenül és megdöbbenve nézett a nőre.

– Ami azt illeti igen. De csak két évig. Aztán úgy döntöttem, festő leszek, és Franciaországban tanultam ki mesterségem minden apró fortélyát – nevetett savanyúan a nő.

– Maga csupa meglepetés.

– És még egyáltalán nem is ismer... – kacsintott Laura, de nem mosolygott, ettől félelmetessé vált a mozdulat.

– Mondja csak, miért ilyen levert ma, mi bántja?

– Nem mond semmit a tökéletes elemzésemre? – kérdezte csalódottan a nő.

– Semmi szükség rá, egyértelműen megrendezett volt az egész, kijátszott, hogy később főlényt szerezhessen ezzel a színpadias húzással. Szeretném, ha végre megértené, hogy segíteni akarok, nem kell legyőznie engem, ez nem egy verseny, vagy ha az is, egy csapatban játszunk, és a betegségét próbáljuk legyőzni! – Damien hangja határozottan és komolyan csengett, szemöldökét kissé összehúzta, és mondandója végén felállt, a nő fölé tornyosulva, mintegy hangsúlyt adva szavainak Majd karját nyújtotta felé, sétára invitálva ezzel.

– Átlátott rajtam – adta meg magát a nő egykedvűen, közben belül fel tudod volna robbanni a dühtől, amiért a férfi rájött apró trükkjére. Laura belátta, hogy Damient nem lesz olyan könnyű bábként mozgatni, mint a többi férfit, akikkel az elmúlt évek során dolga volt.

– Sétáljunk, és közben mondja el, mi bántja. Próbáljon meg őszinte lenni – Damien a nő vállára tette kezét, miután az nem reagált a felé nyújtott karra. Elindultak a park sétányán, lusta, délutáni hangulat nehezedett az egész környékre, a park is szokatlanul kihalt volt, az emberek inkább otthon töltik az ilyen füledt, nyári délutánokat, bár ez a mai kifejezetten kellemes, szellős volt.

– Tudja, fogalmam sincs, mit kezdjek magammal. Az élet teljesen értelmetlennek tűnik néha... Ismétlődő folyamatok egy végeláthatatlan futószalagon, egy örökkévaló rabság, egy unalmas focimeccs, aminek soha nem lesz vége. Érti? Annyira kilátástalan az egész... – Laura tenyerébe temette arcát.

– Miért mondja ezt? Biztos vagyok benne, hogy ez csak egy átmeneti állapot. Maga rendkívül tehetséges, csinos, intelligens. Ne hagyja, hogy a depresszió a lelkébe férkőzzön!

– Nézzen rám, itt állok a tehetséggel, intelligenciámmal és csinoságommal teljesen egyedül... – Laura keserűen nézett maga elé.

– Miért nem keres egy társat? Annyi lehetősége lenne rá, befolyásos kapcsolatai vannak, fényűző társaságokba jár, gyerekjáték lenne találni egy kedves, megbízható, odaadó férfit.

– Könyörgöm! Maga nem látta, miféle népség gyűlt ott össze a múltkor? Csupa középkorú, kopaszodó, pöffeszkedő, nagyképű lord, akik ezüstkanállal a szájukban jöttek a világra. Arról nem is beszélve, hogy...

– Hogy?

– Most képzelje el, milyen lehet egy ilyen férfival az ágyban... – Laura undorodva rázta meg fejét.

– Tudja, a testiség nem minden...

– Azt képzelem rólam, hogy egy örült, nimfomániás nőszemély vagyok, de tudja, téved... Teljesen másként élem meg a szexet. Meg kell különböztetni a dugást, a jó szexet és a szeretkezést. Ezek közül a harmadik csupán az, ami lelki örömet is nyújt. A szex legfeljebb kellemes lehet, a dugás pedig egy undorító, állatias, ösztönös cselekvés.

– Látom, ez foglalkoztatja magát. Meg kell kérdezniem, mikor volt utoljára férfival?

– A megnyitó napján. De nem nevezném férfinak, inkább csak... egy két lábon járó hímtagnak. Nem is értem, miért nem használok inkább vibrátort, mint ilyen szárnalmas kis férgeket... – utolsó mondatait mintha csak magának jegyezné meg. Damien zavarba jött, nem volt hozzászokva a témához. A nő pedig annyira nyíltan és szemérmetlenül, ugyanakkor olyan hidegvérrel és természetességgel beszélt erről, hogy a férfi azon tűnődött, ennél bizarrabb társalgásban aligha volt eddig része Laurával. Úgy érezte, hozzá kell szoknia az efféle témákhoz és stílushoz. Minden esetre nagyon örült, hogy történt némi előrehaladás, és semmiképp sem akarta abbahagyni.

– És mikor lett vége az utolsó tartós kapcsolatának?

– Négy évvel ezelőtt. Barcelonában ismertem meg, ott éltem vele három évig, istenem... azok voltak a legszebb festményeim, amik ott készültek... – Laura hagyta magát elmerülni az emlékekben, de Damien visszarántotta a jelenbe.

– És miért lett vége a kapcsolatnak?

– Igazán nincs jelentősége. Vége lett és kész. Nem bírtam tovább ott élni, így is a kelleténél több temperamentum ragadt rám – fanyar, félrehúzott mosolya közben egy pillanatra kivillantak hófehér fogai.

– Azóta miért nem volt újabb kapcsolata?

– Mi ez a megszállottság a kapcsolatokkal? Iszonyodom az emberek közelségétől, csoda, hogy magát és a cselédekét megtűröm magam mellett. Eszem ágában sincs egy férfival összekötni az életem, és kerülgetni a koszos zoknikat a padlón. Épp elég az a káosz, amit magam után el kell viselnem, hogyan tudnék ebbe bárkit is beilleszteni? – Laura úgy nézett a férfire, mintha ennek a ténynek számára is egyértelműnek kéne lennie. Damien azonban kérdően felvonta szemöldökét:

– De hiszen nem az előbb mondta, hogy magányos és egyedül van?

– Igen, ez így van. De ez nem jelenti azt, hogy egy pillanatnyi magány olyan örültségre készítetne, hogy újra megbízzak egy férfiban.

Damien szeme felcsillant, úgy érezte, kibújt a szög a zsákból. Elégedettség és büszkeség fogta el, amiért ilyen ügyesen terelgette a témát.

– Miért nem bízik *már* a férfiakban?

– Nyilván azért, mert sokszor becsaptak. Ez ennyire egyértelmű.

– És a képek megfestésével akar bosszút állni rajtuk?

– Ezt már egy majom is kitalálta volna az első beszélgetés alkalmával, ne szálljon el túlságosan. De igen, igaza van – Laura elég nyersen vetette oda a szavakat, majd utolsó mondatával helyeselt, hogy mégse tűnjön olyan gorombának.

– Nos, ez nyilvánvaló volt számomra is már az első perctől kezdve, csupán önt szeretném rávezetni a dolgokra, hogy ön is kimondja ezeket a tényeket – Damien kissé ingerülten válaszolt.

– Ne húzza fel magát, Damien, árt a szép vonásainak. Ilyenkor gyerekes az arca és ez nem tesz jót önnek, higgyen nekem... – a nő egész lényében lekezelő, és fölényeskedő volt.

– Térjünk vissza a lényegre – utasította Damien kissé határozottabban, mint kellett volna. Ekkor Laura a férfi elé vágott, egy hirtelen mozdulattal megragadta arcát két kezével és egész testével Damienhez simult. A férfi eltorzult arccal felszisszent, mert éles fájdalom hasított belé; még nagyon érzékeny volt a Zoe házánál szerzett sérülés helye. De most nem tudott erre figyelni, annyira meglepte a nő mozdulata. Laura érezte, ahogy a férfi fújtat a dühtől és zavarodottságtól, meleg lehelete a nő arcába csapódott.. Damien kék szemei kikerekedtek, pulzusa ezerrel lüktetett, szíve dobbanásai megrázták Laura hozzásimuló testét is, egyetlen pillanat alatt lejátszódott a világ, elmúlt az idő és megálltak létezni. Laura olyan közel vitte ajkát a férfi ajkaihoz, hogy érezte a bőréből áradó melegséget. De még mielőtt összeértek volna, Laura elkapta fejét és hátat fordított a férfinak. Damien tanácstalanul állt, teste minden porcikáján úgy zúdult keresztül a vér, egészen az agyáig, hogy úgy érezte,

azonnal megáll a szíve. Egyszerre volt megdöbbsent, dühös és csalódott. Mély lélegzeteket vett és nyugalmat erőltetett indulattól elcsukló hangjára.

– Keressen egy másik terapeutát!

– Nem akarok. Nem teheti ezt! Látja, hogy uralkodtam magamon! Engedje, hogy megmutassam, ki vagyok valójában! Ki kell állnia a próbákat, nem engedhetem be rögtön! Ki kell állnia a próbákat! – a nő egyre hangosabb lett, utolsó szavait hisztérikusan ordította.

– Nyugodjon meg! Mindenki minket néz!

– Néznek! Bámulnak! A hangok... a hangok azt mondják gonosz! Eressz el!!! Eresszen el végre, nem bírom tovább a gyászt! – sírva, toporzékolva sikított, a férfi megpróbálta lefogni, de Laura kitört kezei közül, és futásnak eredt, közben tovább kiáltozott – átkozottak! Átkozott mindegyik! Eressz el! Ki kellett állnia a próbát! Próbára kellett tennem! Ne bámuljatok! Takarodjatok innen!

Damien utána eredt, de amint épp utolérte volna, a nő megtorpant, lehajtotta fejét és hangosan zokogva rázkódott egész teste.

– Laura, nézzen rám! Nyugodjon meg! Ülünk le! – a közeli padig támogatta a nőt, majd átölelte – nézzen rám, Laura! Nyugodjon meg! Segítek magán. De akkor ígérje meg, hogy őszinte lesz, és nincs több próbatétel. Nem engem kell kijátszania, hanem a betegséget. Nem fogom megbántani, bennem megbízhat.

– Hogyan is bízhatnék... hisz férfi... – dűnnyögte sírástól elfúló hangon.

– Ne úgy tekintsen rám, mint férfire, hanem mint orvosra, aki a segítségére siet, mert látja, hogy szüksége van rá. Én semmi olyasmit nem akarok magától Laura. Csak meg szeretném gyógyítani.

– Akkor miért nem lökött el magától az előbb? Mire várt? Hagyta volna, hogy megcsókoljam... – a nő arca kisimult kissé, hangja kiegyenesedett, letörölte a könnyeket és szemrehányó tekintettel nézte a férfit.

– Eszemben sem volt megcsókolni önt, ezzel megszegném az esküt, maga a betegem...

– Nem azt mondtam, hogy meg akart csókolni, hanem azt, hogy engedte volna.

– Ha szeretné, keresek önnek egy másik terapeutát. Talán az lenne a legjobb.

– Hogy lefussam vele is ezeket a köröket? Nem, Dr. Porter... Semmi kedvem hozzá. Kérem, legyen türelemmel. Ez vagyok én. Ígérem, nem zaklatom többé – itt a nő felnevetett, majd folytatta – de tudnia kell, hogy közvetlenül viselkedem a hozzám közelállókkal, akikből egyre kevesebb marad. Tudom, érdekes ellentmondás. Mégis... így van.

– Rendben... megpróbálhatjuk még egyszer, de akkor nyugodjon meg, és nem tudom elégszer hangsúlyozni, hogy legyen őszinte!

– Kérdezzen hát... – adta meg magát kimerülten a nő, s közben Damien vállára hajtotta fejét. A férfi, biztatásként, átölelte a nő vállát és egy percig csak figyelték a fákat.

– Mihez lenne kedve? – szólalt meg a férfi.

– Ezt hogy érti?

– Mi vidítaná fel? Mi az, amit most szívesen csinálna? Persze olyasmit mondjon, amiben én is részt tudok venni – amint kimondta, Damien megbánta szavait, attól tartott, hogy a nő szándékosan félreérti, és ízléstelen poént kanyarít szavaiból. Laura is felismerte a helyzetet, de nem volt kedve hozzá, egyébként sem akarta már ezzel büntetni a férfit.

– Menjünk löni – a nő halkán, szelíden lehelte a szavakat.

– Hova? – kérdezett vissza a férfi, de hamar rájött, hogy álcáznia kell megdöbbenését, és gyorsan hozzátette – Löni? Hát persze! Menjünk. Tud valami helyet a közelben?

– Húsz kilométerre a központtól van egy nagyon színvonalas hely, West London Shooting School, oda járok néha gyakorolni.

– Szokott vadászni?

– Neeem – nevetett fel a nő – csak hobbiból... célra lövök, általában revolverrel vagy pisztollyal, ha nagyon tréfás kedvemben vagyok, akkor agyaggalambokat lövök.

– Azoknak igazán galamb formája van? – kérdezte őszintén a férfi. Laura csilingelőn felnevetett.

– Korongok, Damien, drága! De ne vesztegessük az időt, eléggé későre jár. Az orrunkig se fogunk látni, ha ránk sötétedik.

Laura autója, egy csinos Lexus LF–A Roadster, ott állt a park szélén. Meggyőzte a férfit, hogy menjenek azzal. Laura lenyitotta a fekete, elegáns, mégis sportos autó tetejét és hagyta, hogy az ellenszél összeborzolja a hajukat.

– Nem zavarja? – kérdezte a férfitől, aki szemmel láthatóan próbálta elrendezni összekuszálódott tincseit, de a szél ellen esélye sem volt.

– Nem, semmi gond. Kibírom – mosolygott jól nevelten a férfi, közben egyértelműen szenvedett.

– Egészen jól áll magának a kócos haj, Damien – mosolygott Laura, de ezúttal nem azzal a kacér, ál–mosollyal. Arca őszinte és kedves volt.

– Köszönöm, de korántsem olyan kellemes, mint amilyen jól nézhet ki... – válaszolt a férfi fájdalmas arckifejezéssel.

Laura végre megszánta és felhajtotta a tetőt. Damien megkönnyebbült sóhajjal engedte el magát, és kényelmesen elhelyezkedett az anyósülésen. Gondolatban végigjátszotta az elmúlt óra eseményeit, a nő dühkitörését, majd arca kissé elpirult, mikor Laura közelségére gondolt, ahogy hozzásimult és majdnem megcsókolta. Ekkor fájdalmasan hunyta le szemeit és keze akaratlanul is a sebére csúszott. Átkozta magát, amiért ilyen ügyetlen volt, ugyanakkor nagyon nevetségesnek érezte magát, amiért hagyta, hogy Zoe bábként rángassa. Felidézte, ahogy a nő kétségbeesetten menekült, majd álkapcsához kapott, mikor eszébe jutott a rúgás, amellyel Zoe –illetve Lea – menekülés közben eltalálta arcát. Örült, hogy legalább Laura nem tett még benne kárt, így is nagy erőfeszítésébe telik, hogy eltitkolja felesége elől a sérüléseket. Azon tűnődött, hogy ez helytelen-e? Talán el kéne mondania Alettának, mi történt Zoé lakásán, de attól tartott, hogy a nő kiborulna, és megtörne a családi otthon szent és sérthetetlen nyugalma. Ez a gondolat annyira aggasztotta, hogy inkább elraktározta magában későbbre; most szeretett volna Laurára koncentrálni. Hátradőlt kissé a kényelmes bőrülésen és figyelte, ahogy az autó falja az utat, majd a nőre csúsztatta tekintetét, aki komoly arccal koncentrált a volán mögött. Most tudatosult benne, hogy Laura Canning autójában ül. A híres festőnő autójában. A... beteg páciense autójában... Ahogy ez a gondolat végigfutott az agyán, hirtelen nagyon nyomasztóvá vált a helyzet. Érezhető volt a férfi feszengése, Laura észrevette, hogy Damien görcsösen szorítja saját térdeit, mintha abba kapaszkodna. A nő rögtön tudta, mi jár Damien fejében.

– Ne aggódjon, egy dühkitörés bőven elég volt mára. Sajnálom. Szégyellem magam. De ne féljen, vezetni azért még tudok – Laura bátorítóan és kissé szemrehányóan mosolygott.

A nő bekapcsolta kedvenc zenéjét, megtörve ezzel a kínos hangulatot, és az út hátralevő részén kellemesen elcsevegtek a különböző fegyvertípusokról.

A férfi kissé megkönnyebbülten szállt ki az autóból. Laura még a kesztyűtartóban kotorászott, Damien pedig előrement szétnézni. A West London Shooting School egy hatalmas, fehérre mázolt, régi épület volt, mögötte óriási gyakorlótérrel.

– Damien...! – kiáltott utána a nő, de mikor a férfi hirtelen megfordult, egy pillanatra megfagyott ereiben a vér, és elakadt a lélegzete. A nő öt méterre állhatott tőle, és egyenesen a férfi fejének szegezte pisztolyát.

– Laura... tegye el azt a fegyvert... Majd a lőtéren! – Damien ösztönösen felemelte kezeit megadva magát és védekezve, hátán végigfutott a hideg, el sem tudta képzelni, hogy lehetett ilyen felelőtlen, hogy beült a nő kocsijába és hagyta, hogy elhozza egy lőtérre!?

– Maga nem bízik bennem. Ámokfutó örültnek tart, igaz? – Laura nem volt ideges a férfit, inkább csalódottság és szomorúság bujkált a hangjában.

– Ugyan, ne legyen nevetséges, nem tartom örültnek, csak kissé kényelmetlenül érzem magam, ha fegyvert fognak rám, de ez biztos csak valami rossz szokás... – mosolygott Damien, remélte, hogy ezzel az apró kis viccel eltereli a nő figyelmét. Laura kevésbé találta mulatságosnak a férfi viselkedését, és egy hirtelen, gyakorlott mozdulattal kipattintotta a fegyver tárát.

– Látja? Üres... Eztán akartam megmutatni magának, hogyan kell megtölteni, épp a töltényeket kerestem, míg maga előre jött. Csak viccnek szántam az egészet.

– Sajnálom... én...

– Nem érdekes. Menjünk. Majd bent... – Laura lehajtott fejjel előresietett, Damien pedig úgy követte, mint egy kiskutya. Nem akarta, hogy ösztönös félelme kizökkentse a nőt, és az megbántódjon. Minden erejével azon volt, hogy kiismerje Laurát, és elkerülje az ilyen helyzeteket. Szeretett volna olyan gyorsan alkalmazkodni a nő hangulatához és viselkedéséhez, ahogy csak lehet, de belátta, hogy erre még nem képes. Talán idővel...

Amint így elgondolkodott, azon vette észre magát, hogy már a lőtéren vannak.

– Szerencsénk van, hogy itt mindenki ismer engem, egyébként nem szabadna tanítanom magát és hagynom, hogy lőjön. De én bízom, benne, hogy ügyes lesz, Damien! – Laura határozottan és komolyan nézett a férfire, és lassan átcsúsztatta annak kezébe a fegyvert. A könnyű Smith&Wesson a férfi tenyerébe simult, Laura rátette kezeit a férfiéra, és összekulcsolta.

– Ez a kedvenc márkám, klasszikus. Ezek közül is ez a csinos kis modell felel meg a legjobban a gyakorlásra és versenyszerű lövésre. Ez egy 22-es kaliberű peremgyújtású fegyver. Talán láthatta már ennek a gázpisztoly változatát, de én éles lövedéket használok. Na, most figyeljen... ne tartsa túl görcsösen, sem túl lazán. Érezni fogja, amikor elsül, de nem aggódom, erős marka van. – jegyezte meg a nő egy halvány mosollyal, majd tekintetét a céltáblára emelte és folytatta. – Most célozzon a bábu közepére, és egy határozott mozdulattal húzza meg a ravaszt! – Laura félreállt, miután elmagyarázott mindent, és figyelte a férfit.

Damien érezte, hogy tenyere kezd benedvesedni, és el akarta sütni a fegyvert, mielőtt még az kicsúszna kezei közül. Nem izgult, de szíve kissé gyorsabban vert a kellerénél, egy pillanatig azon tűnődött, hogy vajon a fegyver elsütése vagy a nő érintése miatt. Célba vette a szerencsétlen, lyukasra szagot papírtáblát, és rálőtt. Kissé megtántorodott, hátralepett egyik lábával, és úgy tűnt, egy pillanatra megfagyott, majd széles mosoly jelent meg ajkain,

és boldogan nézett a nőre, megerősítést várva, mint a kisgyerek, mikor először megy pótkerék nélkül biciklijével.

– Nagyszerű volt. Ügyesen csinálta! – bátorította a nő.

– Bár a célt nem találtam el... – mondta szomorúan a férfi, mikor visszapillantott a táblára.

– Dehogynem! Nézze, eltalálta a legszélső sávot! Már az is valami... – nevetett kedvesen a nő.

– Most gúnyolódik velem? – Damien próbált sértődöttséget erőltetni hangjára, de ugyanolyan édes nevetésben tört ki, mint Laura. Majd megkomolyodtak, és a nő visszavette a fegyvert.

– Akkor most figyeljen – Laura nem túl széles terpeszbe állt, felemelte a fegyvert és rálőtt a célra. A lövés olyan rutin volt számára, hogy arca izmai sem rebbentek meg, egyenes háttal, tökéletes testtartással adta le a lövést, és az hajszálpontosan betalált a cél közepébe. Damien megdöbbenve, de elismerően bólogatott. Íme, még egy olyan terület, melyen a nő tökéletességig fejlesztette tudását.

A hazafelé vezető úton Laura ragaszkodott hozzá, hogy Damien vezessen, ezzel jelezve, hogy nem felejtette el a férfi bizalmatlanságát. Damient bántotta, hogy nem bízott a nőben, ugyanakkor nem tudta elnyomni ösztönös félelmét és éberségét. Mégiscsak egy beteg nőről van szó, akiben – akármilyen művelt, intelligens és tehetséges is legyen – nem bízhat meg teljesen. Ugyanakkor tudta, hogy nem így kellett volna reagálnia, és elhatározta, hogy a terápia hátralevő részében határozott lesz, a tartózkodás vagy félelem legkisebb jelét sem mutatja és belemegy a nő kis játékaiba, mivel látta, hogy Laura csak így hajlandó közel engedni magához. De mindvégig egyfajta mentor, felettes szerepét tölti majd be, aki észrevétlenül vezeti a nőt a gyógyulás felé. Miközben Damien gondolkodott és az előttük fénylő, esőtől nedves utat bámulta, Laura épp egy szöveges üzenetet írt telefonján: „gyere át ma este, szükségem van rád...”